

„CONSUMMATA“

MARIE ANTOINETTE DE GEUSER LEVELEI ÉS LELKI NAPLÓJA

(Folytatás.)

Kedves Nagybátyám !

Azon gondolkozom, hogy vasárnap örökre megújítom február 2-iki fogadalmamat, melyet csak augusztus 15-ig tettem. Mit szól hozzá? Ezekben a napokban elég nehéz pillanataim voltak. 27-én Urunk annyira fokozta képességemet a szenvedésre, hogy a keresztben sokkal több volt a gyönyörűség, mint a szenvedés ; de ettől a pillanattól fogva azután vak és érzéketlen lettem.

Miután nem éreztem többé Isten szeretetét irántam, az én szeretetemet sem éreztem Isten iránt ; egészen hideg voltam, nem láttam többé, de már azt sem éreztem, hogy Ő lát engem ; kerestem a szenvedést, de nem láttam a keresztet, vagy ha mégis láttam őket, azok Isten akaratával ellentétben látszottak lenni. Mindez olyan volt, mint Tantalusz kínjai. Szerettem volna valami élvezetet érezni, hogy megfosszam magamat tőle, de nem éreztem semmit, semmit, még csak egy tiszta kívánságot, vagy erős akaratot sem.

Lelkem mélyén azért béke és bizalom honolt, mert Urunk megadta azt a kegyelmet, hogy elég hamar fölismerjem a kelyhet ebben a sötétségben és szárazságban ; miután nem szenvedek a kerestől, ha világosan a szemem előtt van, csakugyan az kell, hogy látatlanul morzsoljon össze.

Jobban mint valaha vonz a magány és a szenvedés. Alighogy érzem a belső hívást, úgy tetszik nekem, mintha Isten azt akarná, hogy azonnal elmerüljek Benne, és olyan világosan látom helyemet a Karmelben. Nagy *vágyódást* is érzek ebben az irányban, pedig efelől idáig teljes nyugalomban voltam.

Kívülről tekintve, mindez arra enged következtetni, hogy belépésem még nem közeli és mégis . . .

Talán éppen azért adja nekem Isten ezt a nagy vágyat, hogy letörje, vagy hogy akaratát kinyilvánítsa.

Ha várnom kell, tudva, hogy ez az Isten Akarata, akkor ez az én örömöm is, és ha menni kell, készen vagyok, mert már mindent elhagytam. M. A.

P. S. Itten egészen kényelmes volna csalánt használni, mint önsanyargatási eszközt . . . Úgy-e szabad? Ennek nincs meg sem az a hátránya, hogy nyomot hagy, sem az, hogy az egészségnek árt.

* * *

1909 szeptember 26.

Az utóbbi időben Urunk sokkal kevésbé vette hatalmába lelkemet az elmélkedés alatt, tehát úgy jártam el, ahogy Őn tanácsolta és még a szórakozásokat is elkergettem s Urunkat szerető fohászokban kerestem. Nyolc nap óta minden megint passzívabb lett bennem.

Sokszor megesis velem az, hogy a világosságot nem az áhítatgyakorlataim ideje alatt kapom, mit tegyek akkor? Multkoriban sétát proponáltak. Urunk által kissé fogva éreztem magamat, azt mondtam hát mamának, hogy «gondolatban litániára mentem», Ő azt felelte, hogy inkább menjek a többiekkel sétálni. Ellentálltam tehát a belső hívásnak és engedelmeskedtem. Hogy ez mi, azt csak az tudja, aki maga is tapasztalta. Úgy

tetszik, mintha ellentálnánk Istennek, holott Érte hozzuk ezt az áldozatot. Mit tegyek ilyen esetben?

Úgy érzem, hogy az elmélyülés, melyet Urunk rám bocsát, mindig mélyebb és mélyebb. Sokszor kénytelen vagyok küzdeni ellene, mert azt hiszem, hogyha elhagynám magamat, teljesen eltűnne; sohase engedem el magamat, anélkül, hogy fejemet kezeimbe ne temetném.

Ez olyan egy kissé, mintha felhőbe emelkednék, egyszerre semmitsem látok, de ha egyszer ezen túl vagyok, olyan mintha egy más világ volna előttem, telítve az istenivel.

Őn úgy-e tudja, hogy az én gyökereim már nem mélyednek ebbe a földre; a júliusi világosságok óta sorvadok: ha a gyökereim a Karmelben volnának, az is csak *átmene*t lehetne, mert az sem a végső cél.

M. A.

* * *

1909 szeptember 29.

Olyan boldog vagyok amiatt a tökéletesebb följajánkozásom fölött, melyet pár hét előtt tettem. Egyre jobban érzem, hogy ez az, amit a jó Isten tőlem kívánt.

Úgy-e említettem már Önnek, hogy 1909 februárjában Urunk olyan nagy szenvedést mutatott nekem, melytől egy kissé megijedtem, de mégis igyekeztem szívesen fogadni, számítva a kegyelemre. Amennyire elfogadtam, oly erősen reméltem, szinte önkénytelenül is, hogy ez nem lesz mindig így. Ez év februárjában, egyszer, mikor teljesen el voltam merülve, Urunk értésemre adta, hogy Ő Maga teljesen fölládoz engem az Ő dicsőségére. Úgy hiszem, mondtam is már ezt Önnek? Meg kellett volna ezt értenem, de olyan gyáva vagyok, hogy emberi természetem mindig újra felülkerekedik.

Pár nap mulva a Karmelbe¹ mentem, hogy megtudjam a végleges választ; a Főnöknő azt mondta többek között, hogy fényképeket kapott egy fiatal karmelita nővérrel, ki pár év előtt szentség hírében halt meg Dijonban; nekem is följajánlott egy képet. Engem ez a kép egyáltalában nem érdekelt és sokkal jobban szerettem volna azt tudni, hogy fölvesznek-e; azért a képet természetesen elfogadtam.

Ezután megtudtam a tisztelendő Főnöknőtől a Communitas visszautasító határozatát. Bár vártam és szinte óhajtottam ezt a határozatot, mert elég régóta nagy vonzalmat éreztem Pontoise irányában, mégis borzasztóan lesújtott. Elmenőben, amint magamban beszélve ezt mondtam: «Istenem, vajjon végleg el van-e zárva előlem a Karmel?» tekintetem arra a képre esett, melyet kaptam. Az arc megelevenedett, szemei mosolyogtak, mialatt bensőmben nagyon világosan a következő szavakat hallottam: «Hozzám hasonló áldozati ostya leszel a jó Isten dicsőségére». Ebben a szóban, áldozati ostya, a szenvedés kimeríthetetlen mélységét láttam, azzal a biztos tudattal, hogy ez lesz az én osztályrészem is. Ennek a mondatnak sokkal kiterjedtebb értelme volt, mint amit a szavak jelentettek. Megértettem, hogy Isten az áldozatra választott ki és hogy semmilyen alkalmat sem fog erre nézve elmulasztani. Ez a kegyelem nagyon megvigasztalt; nem érzem azóta a természet követelőzéseit; érzem, hogy az utam szigorú, de megköszönöm a jó Istennek, hogy azon vezet, mert mindig ezután vágytam, akkor is, mikor még nem is sejtettem ennek kietlenségét.

Ezóta mindig gyakrabban találkozom a Szentháromsággal való egyesülésben, ugyanakkor ha Szűz Máriával is egyesülök, ezzel a kis Szentháromságról nevezett Erzsébet nővérrel,² és Isten általa ad világosságot és erőt. Miután azonban ez a lélek ismeretlen előttem, kivéve ha belső látás által látom, félek valamiféle tévedéstől. Bár

¹ A Havre-iba.

² Soeur Elisabeth de la Trinité.

láttam a dicsőségben, félek minden olyan tisztelettől, melyet az Egyház még semmi-
képpen sem szentesített. Mert a belső világosság az egyetlen bizonyíték, melyet én az Ő
szentségéről bírok. M. A.

Egy év előtt egy vas karperecet ígért nekem, mint önsanyargatási eszközt.
Megkaphatnám-e ezt ?

* * *

1909 október.

Ezekben a napokban sok zavaró gondolat vett körül. Valami azt mondta belül-
ről, hogy a mód ahogyan élek és ahogyan imádkozom, rossz. Mikor azután azzal
akartam elkergetni ezeket a gondolatokat, hogy mindenben az engedelmisség
szerint járok el, tehát nem lehet rossz, megint az a gondolat zavart meg, hogy
bizonyára rosszul magyaráztam meg mindent, ami bennem végbement és ezért Ön
sem érthette meg.

Ami aztán még súlyosbítja a dolgot, az az, hogy annyi mindent nem lehet *leírni*.
Azt sem tudom sokszor, mit kell megmondanom, mit nem és kinek. Ön eddig mindig
egy véleményen volt a gyóntatómmal, de ha egyszer nem úgy volna, mit tegyek akkor ?

Félig homályos világosságban volt elég részem mostanában is. Ami a legkínosabb
ilyenkor az az, hogy szinte a lelkemet sem érzem, sem a jó érzelmeimet. Olyasmi ez egy
kissé, mintha el volnék választva sajátmagamtól. Nem tudok sem szeretetaktusokat
gyakorolni, sem elhatározni valamit, sem realizálni azt, hogy mi történik.

Olyan távol érzem magam Istentől és olyan tisztátalannak. Ha nem látnám, nem
hittem volna soha, hogy ilyen mélyen lent lehessek. Urunk olyan jó, hogy az Ő világos-
ságával pótolja az én alázatosság-hiányomat. Minden bátorságomra szükségem van,
hogy bizalmamat megőrizzem.

Vannak pillanatok, amikor Urunk annyi szeretetet pazarol rám, hogy nincs szen-
vedés, amivel ezt ki lehetne elégiteni. Összegyűjtöm tehát mind a szenvedést a táplá-
lására, de mindig csak fokozódik. A szívem túl kicsinek bizonyul, olyan mindez mint
valami belső tűz és úgy érzem, mintha minden összetörne bennem.

Úgy vágyódom az egyesülés után, hogy akaratomon kívül is kívánom a halált,
vagy a zárdai életet, ahol az egyesülés könnyebb. Mégis, ha meggondolom, látom, hogy
mindennél jobban egyesít Istennel a szenvedés.

Az önsanyargatások cseppet sem esnek nehezemre és csak azért élek velük
mértékkel, nehogy megrövidítsem általuk az életemet, mert azt hiszem, hogy ezt
lehetőleg meg kell hosszabbítanom.

Amióta megírtam Önnek, nem kínzott többé a távozás gondolata. Ha még sokáig
kellene várnom és nem tehetnék szegénységi fogadalmat, talán ez is a jó Isten dicső-
ségére lenne, én pedig ezáltal jobban elszakadnék mindentől, mert még mindig örömet
szerez, ha adhatok, pedig ha semmim sem volna, nem is adhatnék többé. M. A.

Hiszem, hogy a Karmel az én utam, hogy Urunk ezt kívánja tőlem, úgy beszél-
jek-e hát erről anyámnak, mint valami közeli és valószínű dologról ?

Nagy megnyugvást találok az engedelmisségben, ezért hát semmit sem tennék,
hogy belépésemet akár megsürgessem, akár kitoljam.

Mindig jobban és jobban vonz a lelki egyszerűség és az a kívánság, hogy mindent
odaadjak és *egyedül Istent* bírjam.

Ez a vonzás nagyon erős most, állandóan érzem ; azelőtt csak pillanatokra
éreztem.

* * *

1909 november 1.
Mindenszentek napja.

Néhány nappal ezelőtt egészen más erősségű világosságot kaptam ; olyan volt ez, mint valami keskeny fénysugár a fölöttünk úszó felhőben és ennek a fénysugárnak a mélyéből, világos és nagyon tiszta fény hatolt ki, amely csak Istentől jöhetett. Ez úgy hatott rám, mint egy Vele való egyesülés, de nagyon rövid ideig tartott, két-három másodpercig talán, de olyan kimondhatatlan boldogság volt, hogy egymaga bőven kárpótolt minden elképzelhető szenvedésért.

Ezt az egyesülési utat kell követnem, de ettől még nagyon távol vagyok. Hogy ezen az újabb felhőn áthatolhassak, nagyon sok mindentől kell még megválnom.

Ezek azok a «dolgok», melyeket Urunk olyan világosan mutatott meg nekem s amik már azelőtt is, mikor még homályosan láttam őket, közeli elmenetelemet sejtették. És tényleg nehéznek látom a következő dolgokat a világban követni :

A teremtményektől való elválást, hogy ne törődjem többet azzal, hogy Istent adjam a lelkeknek, csak emelkedjem Feléje, anélkül, hogy visszaforduljak. Ez az egyesülés sokkal jobban le fogja vonni a kegyelmet a lelkekre, mint az én sok külső erőfeszitésem.

Még azáltal is elválni, hogy minden módon keressem a megvettetést, kivéve valami bűnös vagy megbotránkozató módot. Erre nézve jónak tartanék egy általános gyónást.

A teljes szegénységet, mindentől való megfosztottságot. Eddig azért őriztem meg a dolgaimat, hogy odaadhassam őket és jót tehessek velük, de most, hogy már nem külsőképpen kell, hogy jót tegyek a lelkekkel, nincs többé semmi szükségem. Lehetséges mindenről lemondani a világban és olyan helyzetbe hozni magamat, hogy semmi felől se rendelkezzem többé? Ha nem, akkor bizonyára indokolt a zárdai élet.

Hagyjam képeimet, följegyzéseimet a helyükön, vagy égessem el azokat a képeket, melyeket különösen szerettem, mert bizonyos kapott kegyelmekkel vannak összefüggésben. Vagy hagyjam őket mindenki használatára, mint a katekizmust?

Személyes följegyzéseimet talán legjobb lesz elégetni, most, hogy az utam Karmel felé irányul. Úgy gondolom, semmiféle hasznuk sem lehet.

Az az érzésem, hogy nagyon rosszul magyaráltam meg mindezt, de hiszem, hogy Ön mégis megérti. Ezeket a kötelékeket minden áron el kell szakítanom, mert akadályoznak az emelkedésben.

Ha a szegénységi fogadalom megvalósítható a világban, akkor vele egyidejűleg talán föladhathnám a rendelkezési szabadságomat lelki javaimat illetőleg is. Urunk már egy év óta téteti ezt velem, hogy minden személyes szándékot félretéve, az Ő Dicsőségére adjam oda magamat egyedül, Rábízva, hogy kedve szerint rendelkezzen minnennyel ami engem illet.

M. A.

* * *

1909 november 23.

Különösen egy hónap óta, szüntelenül láttam a világosságban azt, amit Önnek már említettem. Miután az imában sem mutatott Isten mást, így ez a dolog mindinkább evidenssé válik.

Megértettem, hogy Isten inkább egyedül akar lenni ebben a műben és már az értelmemet sem akarja közvetítőként fölhasználni arra, hogy Magát kinyilatkoztassa. A haszontalan szolgának, úgy látszik, vissza kell vonulnia, mert Isten nem akarja többé a segítségét . . .

Isten megmutatta nekem a szenvedés mélységét, amit azt hiszem a Karmelben tart fenn számomra ; ezen át kell mennem, hogy az egyesüléshez eljuthassak.

Azt gondolnám, hogy megújítom december 8-ra a jobb fogadalmát, a régi föltételekkel. Örökre tegyem azt, vagy csak egy meghatározott időre? M. A.

* * *

Ha *minden* elhagyott és Jézus marad egyedül, csupa béke és öröm minden . . . Micsoda csere !

De az isteni bajban *minden* elhagy és Jézus is . . . ez valóságos szakadék . . . Ez az *Ő Kelyhe*, az ígért kehely . . .

És ebben a bajban megőrizni : békét, örömet, bizalmat, szeretetet . . .

Bizalmat a végtelen irgalmasságban. Rajta kívül semmit sem kell keresni ; ha ismeretlen, elfelejtett, megvetett is vagyok, mit törődöm vele? . . . *elhagyatott* . . . elhagyatott ennek a kifejezhetetlen szenvedésnek szakadéka által . . .

Bizalom . . . elég ha a lelkekbe elvetjük a magot . . . Téged imádott Szeretet, egyedül Téged! . . . Irgalmas Jézus! . . . Tiszta Isten . . . Örök Igazság, Életteljesség. . . Egyedül Téged !

És ha Te elhagysz, *egyedül* akarok maradni az éjszakában és a viharban, hogy semmi se foglalja el azt a helyet, melyet tisztán akarok Neked föntartani ! . . .

Egyedül a fájdalammal foglak várni és bízom abban, hogy Te betöltöd azokat a kedves lelkeket a tudtukon kívül is ! . . .

* * *

1909 december 27.

Kedves Nagybátyám !

A világosságok mindig határozottabbakká lesznek ; a hívásnak, hogy mindent elhagyjak, amit a nyáron hallottam, először nem akartam hitelt adni. Annyira belevegylt ebbe a Karmel utáni vonzódás, hogy attól tartottam, a «természetem» üz velem játékot. Azután a nagy szenvedések, melyeket magam előtt láttam, szintén kételkedővé tettek, mert hiszen annyira vágyódtam a szenvedés után.

A multkoriban azután Urunk egy cseppet adott abból a tengerből, melyet számomra tartogat és én elteltem vele. Ez valami kimodhatatlan isteni fájdalom, semmi sem hasonlítható ahhoz, amit Isten ad a teremtés közvetítésével. Olyan érzés volt ez, mint amit 7—8 éves koromban éreztem, mikor arra kértem a szenvedő Jézust, hogy egyesítsen Agóniájával. Olyan volt, mint valami, ami egyenesen Istentől jön és ugyanakkor egy Istentől való teljes elhagyattatás és nagy ellenszenv a szenvedéssel szemben. Akkor kísértésbe jöttem, hogy a teremtményekhez és tárgyakhoz ragaszkodjam és az önátadás, melyet Urunk tőlem kívánt, nagyon nagy dolognak tűnt föl előttem : úgy éreztem, hogy azt kell odaadnom, amire szükségem van és igen gyáván és hálátlanul fogadtam ezt a nagy kegyelmet ; azóta úgy látom, Isten minden eszközt fölhasznál, hogy Magához vonzzon.

Most újra csendes minden ; bár lelkem mélyén sohasem vesztettem el a békét, mert Urunk egészen rendkívüli erőt adott. Isten olyan dolgokat visz végbe bennem, melyeket nem értek, de hagyom, hogy azt tegyen velem, ami jól esik.

Júniusban, mikor Isten elkezdte Magát «képek» nélkül kinyilvánítani, olyanformán, mintha valami felhőben vagy homályos világításban jelentkeznék, nem értettem, hogyan érintkezhetik az ég a földdel. Innen volt az a benyomásom is, hogy mindez hallható.

24-én, az éjféli officiumon, nagyon intenzív világosságba vonattam bele és teljesen elváltattam a teremtményektől. Ez az egyesülés nagyon bensőséges volt, Jézus Istenségében, mint «Igazságának» egy sugarában úsztam, lehetetlen ezt leírni ; ugyan-

ekkor fizikai zsibadtságot is éreztem és bizonyossá vált előttem, hogy teljesen Magának akar, hogy mindent el kell hagynom és ez a többieknek is előnyére fog válni.

Azt akarja, hogy ezekben a földtől olyan távoli régiókban maradjak. Milyen kicsinek látszanak innen az emberek!... Azt hiszem az a misszióm, hogy onnan fölülről szórjam a földre a szeretet magvát, amit a végtelenségig meríthetek Istenből.

Nem vagyok már a helyemen, Jézus máshová hív, mégis erősen bizakodom abban, hogy Isten Dicsőséget fog meríteni ebből a kis semmiből. Az Ő kegyelmével azonban mindent elhagynék az első szóra. De elfogadom, ameddig szükséges, ezt a kissé ferde helyzetet is és beleegyezek abba, kerüljön bármibe is, hogy ne kövessem azt, amiben hiszek. M. A.

* * *

1910 február 19.

Sacrificabo hostiam laudis.

Ezeket a szavakat hallottam... Az «Igazságban» lettek mondva és olyan sokat fejeztek ki!... *Sacrificabo* azt jelentette, hogy *Ó Maga* akar engem föláldozni és én hagyjak *magammal mindent tenni*, fogadjak el mindent... *Ő* van egyedül ebben a műben, én semmit sem számítok... A *hostiam*-ban a szenvedés mondhatlan mélységét és intenzitását láttam... kell, hogy az áldozati ostya *az utolsó izzig* fölemésztesse ez az *Áldozat!*... *Laudis*... micsoda mélység van ebben a szóban! mekkora vonzóerő a Benne elrejtett élet felé!

Laudis... Olyan szenvedés által akar engem föláldozni, amit *egyedül* Ő ismer... *Egyedül Érte* megy végbe minden munkája ebben a kis semmiben...

Tehát ne állítsam be magamat mint áldozatot, de őrizzem meg *Egyedül Neki* föláldoztatásomat, az én régi klauzurám «a béke és öröm» segítségével...

Mialatt az ostya a lélek alsó részében emésztdődik, a felső rész maradjon *elmerülve Benne*... Hátalellen!... Ne foglalkozzam a vetéssel, se szavakban, se tettekben, de még példával sem. Ne törődjem mással, csak hogy *minél jobban elmerüljek Benne*.¹

* * *

1910 február 20.

Kedves Nagybátyám!

Múlt szerdán még mindig abban az állapotban voltam, amiről beszéltem Önnek; egyik oldalról mindig a béke hatott bennem, a másiktól a nyugtalanság. Este gyakorta belső fájdalom fogott el és mint már olyan sokszor, belső hangot hallottam: «Elég volt már a szenvedésből? Eljutottál-e már a szeretet végső határáig?»

Istentől megerősítve azt feleltem: nem, szeretnék még nagyobb, még több és mindig új szenvedést, ha ez a jó Isten akarata.

Ahelyett, hogy mint máskor rendszeren, belső nyugtalanságom fokozódott volna, minden megszűnt és Urunk szelid és érezhető módon nyilvánította ki Magát, úgy, ahogy két év óta nem láttam már. Ez a kegyelem nem volt annyira elmélyítő, mint az előbbiek.

Nagyon csodálkoztam, mert oly kevéssé voltam erre elkészülve!... Annyiszor föláldoztam már az érezhető szeretet vigasztalásait, hogy nem reméltem még valaha is részesülni benne.

¹ Ne felejtjük el, hogy «Cosummatá»-nak egészen speciális kontemplatív hivatása volt. A hívek átlagának több aktivitást és ösztönzést kell kifejtteni. Mi, akik nem vagyunk ennyire passzív imaéletre hívva, nekünk igenis kell, «szóval, tettel és példával» vetni.

Szeretet- és irgalomteljes tekintettel mondta ezeket a szavakat : «Hogyan használhassak egy ennyire hajlíthatatlan, ellenálló eszközt?» Megértettem, hogy ez az eszköz én vagyok és a hajlékonyság hiánya az én túlzott ragaszkodásom a szenvedéshez.

Volt azután még a tekintetében sok minden, ami szavakkal nem mondható ki, de amiket mégis szavakban vagyunk kénytelenek kifejezni. Szememre vetette, hogy én azt hiszem, hogy mindig így fogok szenvedni és elfelejteni látszom azt, hogy az Ő igája édes.

Azelőtt Urunk, megmutatva végtelen fájdalmat, így szólt hozzám : «Neked adom őket mind . . .» Bár tudtam, hogy nem viselhetem őket úgy mint Ő, mégis azt hittem, hogy mindig el leszek velük árasztva. Azt is tudtam, hogy nem fogok olyan nagyszerűen szenvedni mint Ő, de gondoltam, hogy magamhoz mérten fogom őket elszenvedni. De Urunknak ebből a tekintetéből világosan megértettem, hogy meg ad ugyan minden kegyelmet hozzá, de nem fog mindig szenvedtetni ; ez oly mértéken felüli szeretet volt, amit meg sem tudtam érteni.

Itéletemet ezek fölött a dolgok fölött akkorra tartogatom, mikor majd Ön megmondja nekem, hogy mit tegyek és mit gondoljak.

Nem, a Jó Isten *nem akarja* többé, hogy összehúzzam a szívemet azért, hogy Neki ellentállhasson ; ha az Ő akarata ez a küzdelmes és szünet nélküli fájdalmas élet, úgy az én akaratom is.

* * *

1920 március.

Mióta Isten megmutatta nekem, hogy milyen jó *Ő Önmagában* véve, nem érzem többé irántam való szeretetét. Sőt szétmorzsol, de én érzem, hogy igazibb szeretettel szeretem és ha Ő nem is szeretne már és nem adta volna soha oda a Fiát értem, akkor is szeretném, mert *Ő maga* a szeretet.

Éreztem, hogy meg van elégedve azzal, hogy mindent megtettem az Ő követésére.

Végérvényesen és világosabban mint valaha, megmutatta, hogy az én hivatásom mindenekelőtt az, hogy az Ő szeretetéért fölláldoztassam. Megismételte, amit már egy éve hallok, hogy adjam magamat oda erre, ragadjam ki magamat mindenből és hagyatkozzam tökéletesen Rá, hogy *annyi* és *úgy* szenvedjek, ahogy Ő akarja, mert Ő Maga, kell, hogy fölláldozzon.

Érzem is már valamelyest, hogyan feleljek erre a hívásra ; úgy hiszem, hogy ennek a kibontakozásnak háromszorosnak kelle lennie :

1. A tárgyakból, a szegénység fogadalma által.
2. Az időmből, az engedelmisség fogadalma által.
3. Minden szándékomból egy különleges önátadás által, Rá bízva, hogy rendelkezék a belsőmet illetőleg mindenem fölől.

És végül önátadásomat kell tökéletesítenem, hogy mint áldozati ostya fölláldoztassam. Azt hiszem, ha lehet fogadalmat tenni erre a harmadik pontra nézve, úgy ezt is kívánja tőlem az Úr. Lehetséges-e ez?

A két első dologra nézve nem hiszem, hogy teljesíthető lenne a világban.

Ő Maga fog megfeszíteni, de én a Kálváriát a Karmelben látom. Bízom az Ő Mindenhatóságában és ha egy rajtam kívül álló Akarat elzárja előlem ezt a kaput, az én Istenem találni fog valami más megoldást.

* * *

1910 március 9.

Magna opera Domini, exquisita in omnes voluntates ejus...

A te életed az én művem... semmi és senki sem akadályozhatja, de még csak nem is késleltetheti az Én működésemet benned... Fömládozlok téged Én Magam az *utolsó izig*... Elvezetlek a *legbensőbb egyesülésig*...

Minden erődet feszítsd meg azután, amit neked mutatok... ne csodálkozz, ha nem éred el a mellékes célokat... feljűk törekedni is csak eszköz...

* * *

1910 március 25. Nagypéntek.

Si exaltatus fuero a terra... omnia traham ad meipsum...

Majd ha fölemeltetem a földről az egyesülés egységében, mindent Hozzá vonzok. Ez egyenértékű az 1909-iki karácsonyi kegyelemmel: *Qui manet in me... hic fert fructum multum*... Aki a Szeretben marad... És egyenértékű az 1910-iki januári kegyelemmel is. *Qui habitat in adjutorio Altissimi, in protectione Dei coeli commorabitur*... Az, aki Istenben marad...

Az Egek Urát bírni pártfogóként!...

* * *

1910 március 28.

Ó, Te *mindent tudsz*, Imádoztam! *Egyedűl Te* ismered a szenvedésem mélységét, szenvedek tehát *hálát adva*... Fölemésztetni hagyni magamat, dicséneket énekelve, *hostiam laudis... laus Amoris purissimi*... Igen, hogy a Te szegény kis semmid áldozata, mint a *nagyon* tiszta szeretet dicsérete szálljon föl Hozzád... *nagyon* tiszta, mert a *Te Műved*...

A február 19-iki világosság, *laudis*, rendkívűli erőt ad nekem... *Egyedűl Ő tudja* és ez az Ő dicsősége, hogy *egyedűl Ő* ismeri az én szenvedésem *mély-ségét!*

Az én Szerelmesem megmutatta nekem az Ő istenségének a fényét...

Tökéletesen azonosít az Ő szenvedéseivel... Követni fogom «*usque ad mortem crucis*»... A szenvedések mértékét *szinűltig* szenvedni mindig!... Sok. De mindegy; az Ő kegyelmével *követni fogom*... *Elvólaszt* a teremtményektől... A földtől egy egész szakadék választ el, már semmi sem lehet számomra *édes* itt lent. És ott fönt!... Felűről megsemmisít...

Fiat, ó Isten, imádott Szerelmem!...

Mennyi szenvedés van Jézus követésében!... De békében, szeretben és bizalommal megyek föl a Kálvárián és Ő Maga áldoz föl... Föl fog áldozni, *bizonyosan tudom* a teljes azonulásig.¹

¹ A misztikusok gyakran beszélnek a lelküknek Istennel való azonulásáról. Az ilyen kifejezéseket természetesen nem szabad szószert venni. Ezek hiperbolák, a nyelv túlzásai, ami által ezek a kiválasztott lelkek kifejezni törekszenek kifejezhetetlen tapasztalataikat.

«Bizalom! Fogadj el mindent, engedj magaddal tenni mindent... Én mindent a Te fölálkozásodra fordítok és magamnak tartom fõnn a dicsõséget...»

Nap-nap után megvalósul ez az ígélet... én csak egyszerűen vagyok és minden a fölálkozásom körül forog.

Misericordias Domini in aeternum cantabo... Azonosíts, Szerelmem, igen, csak azonosíts mindig!

* * *

1910 március 30.

Elégetve ettõl a Szeretettõl, megvilágosítva ettõl a világosságtól magamat fölemészteni, elárasztani hagyni... ez az egész... Milyen egyszerű is ez... *Õt hagyni, hogy elárasszon egészen...*

Sajátmagam töredékei dicsénekekben szállnak Isten felé és elvesznek Benne... Lényem feloszlik a belõlem kiáradó szeretet között, mely felé siet és Ő között, Aki belémárad...

Bár elárasztana «én»-emnek teljes megsemmisüléséig... míg csak egyé nem válnánk egészen.

Elragadva az egyesülés felé az Ő szeretete által, mely Magához vonzza az enyémet, hagyom lelkemet az Ő pólusa felé szállani... hadd vesszen el Benne, az Ő dicsõségére!...

A szegény kis semmi Istentõl fölemészte...

Szükséges a magány... a csend...

Láttam az *Igét* Istenben... az *Atya ragyogását*..., aki Vele és a Szentlélekkel egy... felém hajolni, hogy *egyé* legyek a Háromban...

«Ha valaki szeret, Atyám szeretni fogja és hozzájövünk és szállást veszünk benne...»

Eltemetkezem a Három Egységében... elmerülök az adorációban.

* * *

Kedves Nagybátyám!

1910 április 2.

Amit a multkor írtam Önnek a hivatásomról, már nemcsak hiszem, hanem teljes bizonyosságom van felõle. Isten magányos életre hív Magával a csendben. Nem hiszem, hogy többé ellen kellene állnom ennek a hívásnak, de úgy érzem, nem is igen tudnék többé. De hogyan feleljek erre az erős hívásra anélkül, hogy elmennék?... Mert nincs többé kétségem a Mester Akaratát illetõleg, annyi szeretettel és világossággal kísérte ezt a hívást...

Látni véltem, hogyan akar a Három Isteni Személy belémhatolni és hogy akarja ezt az egyesülést létrehozni. Megsejtettem, hogy Isten kiválasztotta ezt a szegény kis szívet, — melynek egyetlen érdeme, hogy nagyon nagy szeretettel szereti Istent, — hogy benne lakást vegyen.

Úgy éreztem, hogy egész valóm megtelt Istennel, hogy Krisztus megtestesült bennem,¹ hogy ott újra föláldoztassék a Szentháromság Dicsõségére. Soha a mai napig

¹ Magától értetõdik, hogy itt nincs szó hypostatikus egyesülésrõl, csak nagyon bensõ viszonyról.

nem értettem meg ezt a mondatot oly igazán : «Már nem én élek . . .» Soha ilyen mértékben nem éreztem, hogy meg vagyok szállva és sohasem éreztem jobban a bizonyosságát annak, hogy Azt bírom, Aki Egyedül lesz a mi örök boldogságunk.

Ebben a világosságban hallottam határozott fölhívását, hogy vesztsem el magamat Benne, mert csak ha ezt az egyesülést elértem, fog az a misszióm elkezdődhetni, hogy Hozzá vonzzam a lelkeket, az Ő Szeretetét és dicséretét énekelve.

Mit tegyek? . . . Mindig engedelmeskedni fogok, de igazán nincs erőm ellentállni és azt hiszem, azért veszi el az erőmet, hogy bebizonyítsa, hogy akar engem ; efelől majdnem bizonyos vagyok.

Mindig itthon vagyok, az orvos nyugalmat kíván és megfoszt az áldozástól. Ám Az, Aki tudja, hogy az én nyugalmam az, ha lelkem Hozzá repülhet, meglátogat és elhalmoz. Kihasznlám az előírt nyugalmat, hogy Istennel egyedül legyek és ez kimondhatatlanul megpihentet.

Ez így nem fog sokáig tarthatni, mert a kicsinyek hazajöttek és a kifelé való élet újra elkezdődik.

Ha nem mehetek Istenhez, nem tudom mit fogok tenni, mert így nem bírom tovább . . .

M. A.

* * *

Kedves Nagybátyám !

1910 június.

Még ma írok Önnek, mert történt egy és más és nagyon erős biztatást nyertem arra, hogy egyszerűbben tárjam föl magamat Ön előtt. Azon ígéretem által, hogy mindig a jobbat teszem és azáltal, hogy följánlottam magamat *áldozati ostyaként*, Isten Akaratában mindig a rám nézve legkínosabbat kerestem és tettem. Az utolsó kegyelem óta erős buzdítást nyertem arra, hogy fölhagyjak ezzel az eljárással. Isten azt kívánja tőlem, hogy ne keressem se a szenvedést, se a jobbat, de hagyatkozzam teljesen a Szeretetre és egy tekintetet se vessek magamra . . . Én ellentálltam ennek az ösztönzésnek, mert féltem, hogy hűtelen leszek a fogadalmaimhoz. A multkor aztán megértettem, hogy a Szeretetnek fönttartás nélkül kiszolgáltatva, megtalálom Benne mindazt, amire szükségem van, hogy Őt dicsóítsam . . . Kérem, mondja meg nekem, nem sérti-e ez kötelezettségeimet? Egy ennyire passzív állapot egészen eltér a szokott úttól és Isten mégis olyan világosan hív erre, hogy nem tudok neki ellentállni. Úgy érzem, hogy ezt kell követnem és hogy ez nincs ellentétben az én kötelezettségemmel.

Rendesen a szenvedés volt a támaszom, ezáltal egyesültem Jézussal és innen egyesültem azután sokszor érezhetően a Szentháromsággal, azzal a bizonyosságával a hitnek, ami legutóbbi Husvét óta él bennem.

Most már nem támaszkodhattam többé a szenvedésre és olyan voltam, mintha az érzékeimen kívül lennék és előbb vissza kellett volna térnem önmagamba, hogy érezzem a szenvedést. De ebben valami mindig megakadályozott.

Éreztem a bennem rejlő nagy ürességet megtelni Szeretettel, mintha a semmit a mindennel helyettesítették volna. Éreztem magamban a Szeretet lelkének a jelenlétét és általa magává a Szentháromsággá lettem átalakítva.¹

Teljesen elvesztettem az irányt, fogalmam se volt, hogy mi megy végbe bennem... az volt minden vágyam, hogy egyesüljek Jézussal megváltói munkájában, de arra nem gondoltam, hogy a Szentlélekkel egyesüljek ; ez magyarázza meg azt is, hogy nem akartam letérni rendes utamról. Ez gyenge mentség és rajta leszek, hogy a jövőben hajlékonyabb legyek az Ő behatása alatt. Isten bizonyára azért adta ezt a kegyelmet, mert nem tiszteltem eléggé a Szentleket.

¹ Lásd az előbbi magyarázatot.

A Szentháromsággal való egyesülésem első fázisában könnyen tudtam követni Jézust, de egyidő óta ez szinte lehetetlen, különösen mióta az egyesülés a Szeretet Lelke által jön létre.

Ebben az egyesülésben a szeretet kiárad bennem és általam a lelkekre, egészen érezhető módon, majdnem fizikailag, néha lágyan mint kis forrás, máskor mint zuhatag árad szét, de ez a legkisebb fájdalom nélkül történt és egyúttal minden ujjongó vigasz nélkül is, csupa békében és szeretetben. Mindaz, ami lelkemben történt, a zoltár eme szavaira emlékeztet: «*Convertit petram in stagna aquarum*» . . . És hideg érzéketlenségemből valóban magává a Szeretetté varázsolt.

Este mintha láz égett volna bensőmben; azt hiszem, ez az első eset, hogy a lélek tüze melegítette a testet kívülről. Ez az érezhető hatás nem tartott sokáig, de megmaradt bennem a Szentlélek ott létének az érzése, mint ahogy azelőtt Krisztus és az egész Szentháromság ottlétét éreztem. M. A.

* * *

1910 július 13.

«Minden oldalról *fenyvegetnek*, de el nem nyomnak; nyomorban vagyunk, de nem kétségbeesésben». — Milyen igaz ez!

Elmerülve, de nem megfulladva, mert bennem van az én *levegőm* . . . az én *Mindenem*, és így a mélységben is tudok teli tüdővel lélekezni . . .

Szenvedésemet egyedül Isten számára örízni és bezárni «béke és öröm» klauzurámat . . . örömet adni a lelkeknek, Istennek hálát és szeretetet, annál többet, mennél jobban le vagyok tiporva . . . Egy nagy *Sursum cordával* a felszínre jönni és megmaradni a Szeretetben.

Szeretlek! . . . Hálát adok Neked és szívesen meghalok újra meg újra, ha ez a Te dicsőségedre szolgál . . .

* * *

1910 július 18.

Ki fogom inni az *Ő Kelyhét anélkül, hogy a tartalmát vizsgálnám* . . . Irántad való Szeretetből, ó Istenem, teljesen a Te imádandó akaratra hagyatkozom, odaadom magamat áldozati ostyaként, hogy a Te nagyobb dicsőségedre teljesen felemésztődjem.

Szűz Mária közbenjárásával és Jézus áldozatával egyesülve, följánlom Neked Szentháromság ezt a kettős fogadalmat.

* * *

1910 szeptember 8.

Szűz Mária születésnapján.

Legszentebb Szentháromság, föloszthatatlan Egység, ki teljességgel uralkodik Jézusban, ó Szeretet Istene, Uram és Mindenem, szeretlek, Te egyedül tudod mennyre! . . . Egyedül Érted szeretlek, mert Te magad vagy a Szeretet. Ha netalán Te nem szeretnél, én akkor is ugyanúgy szeretnék;

ha Te nem haltál volna meg értem, én akkor is meghalnék Érted ; ha Te nem tudnál szeretetemről, én akkor is ugyanezt tenném Érted.

Mert szeretlek Istenem és mert Te vagy egyedüli Szerelmem, nincs más vágyam, mint a szeretetemhez mértén adni Neked . . . és mérték nélkül megdicsőíteni Téged . . . Ez a vágyam oly égető, hogy teljesítésére a Te kegyelmeddel mindenre kész vagyok . . .

De belátom, hogy lehetetlen nekem a Te dicsőségedhez a legkisebb parányt is hozzáadni. Így hát végtelen bizalommal Benned, Istenem, Aki «azzal a hatalommal a mi bennünk működik, mérhetetlenül fölülmulva a mi kívánságainkat és fölfogásunkat», mindent tehetsz, Máriával teljesen Rád, a Te imádandó Akaratodra hagyatkozom. Vegyél ki Te Magad a Te szegény kis «semmid»-ből annyi dicsőséget és annyi szeretetet, amennyit csak akarsz.

Isteni Szeretet, olvassz teljesen magadba, hogy ne legyek többé csak egy kis fölemésztett ostya az Egységben.

Jézus, imádott Szerelmem, maradj bennem és én Benned, hogy már ne én éljek, de Te énbennem, a Te, a Te Atyád és a Szentháromság dicsőségére.

Szent Atyám, szentelj föl engem szeretet-áldozattá, hogy ne lásd ebben az ajándékban csak Krisztusodat és kedvedet leljed benne.

Ha szokásos gyávaságom elárulná akaratomat és alámerülnék a szenvedésben, előre is visszavonok minden olyan mozdulatot, amely ezzel az önátadással ellentétben volna : változtasd át őket Istenem és életemnek minden pillanatát a szünetnélküli hála, szeretet és dicsőítés énekévé.

(Folytatjuk.)

Fordította : *verseghi Nagy Erzsébet.*